

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนกับรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา เรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทาน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
3. นักศึกษาที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ประจำปีการศึกษา 2531 วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ จำนวนทั้งสิ้น 144 คน จากจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา คณิตศาสตร์ 2 ทั้งหมดจำนวน 183 คน นักศึกษาทั้งหมดนี้ไม่เคยเรียน เรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน มาก่อน ในขั้นแรกแบ่งกลุ่มตัวแทนประชากรจำนวน 183 คน ออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ โดยอาศัยเกณฑ์คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งแบ่งช่วงคะแนนโดยอาศัยคะแนน "T" (T-Scores) ได้กลุ่มสูงซึ่งมีช่วงคะแนน "T" ระหว่าง 61-100 กลุ่มปานกลางมีช่วงคะแนน "T" ระหว่าง 41-60 และกลุ่มต่ำมีช่วงคะแนน "T" ระหว่าง 0-40 จากนั้นผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างอย่างง่ายออกมาในแต่ละกลุ่ม ได้กลุ่มสูงจำนวน 48 คน กลุ่มปานกลางจำนวน 48 คน และกลุ่มต่ำจำนวน 48 คน เท่า ๆ กัน ในลำดับขั้นต่อมาได้สุ่มตัวอย่างอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ได้นักศึกษากลุ่มสูง 4 กลุ่ม ๆ ละ 12 คน นักศึกษากลุ่ม

ปานกลาง 4 กลุ่ม ๆ ละ 12 คน และนักศึกษากลุ่มต่ำ 4 กลุ่ม ๆ ละ 12 คน จากนั้นก็สุ่มตัวอย่าง จากกลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง กลุ่มต่ำ เข้ารับการทดลองในแต่ละรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 4 โปรแกรม แต่ละโปรแกรมจะมีเนื้อหาเรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทานเหมือนกัน แต่โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทั้ง 4 โปรแกรมจะต่างกันตรงรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับ ดังนี้

- โปรแกรมที่ 1 ใช้รูปแบบของการให้ผลย้อนกลับแบบถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย
- โปรแกรมที่ 2 ใช้รูปแบบของการให้ผลย้อนกลับแบบถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบาย
- โปรแกรมที่ 3 ใช้รูปแบบของการให้ผลย้อนกลับแบบถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่
- โปรแกรมที่ 4 ใช้รูปแบบของการให้ผลย้อนกลับแบบถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ ซึ่งวัดวัตถุประสงค์ของบทเรียนครั้งที่ได้อธิบายในบทที่ 3

การดำเนินการทดลอง

ให้กลุ่มตัวอย่างเรียนบทเรียนเรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทาน จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับแต่ละกลุ่ม โดยไม่กำหนดเวลาในการเรียน หลังจากเรียนบทเรียนจบแล้วทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนทันที การให้คะแนนแบบทดสอบ ให้ 1 คะแนน เมื่อตอบคำถามถูก ให้ 0 คะแนน เมื่อตอบคำถามผิด หรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 คำตอบ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two - Way Analysis of Variance) และวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยวิธีของคูเกีย (Tukey) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยโปรแกรมสำเร็จรูป เอส ที เอส เอ็กซ์-เอ็กซ์ (SPSS-X)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า

1. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกัน เมื่อเรียนเรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทาน ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนเรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง และระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับต่างกัน คือ ถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย ถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบาย ถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ และถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ได้ให้ข้อค้นพบที่น่าสนใจและสมควรนำมาพิจารณา คือ นักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทาน ที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ ถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย และถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบาย ตามลำดับ ในทุกกลุ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทาน ที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย และถูกไม่

อธิบาย-ผิอธิบาย ตามลำดับ ในทุกกลุ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน ที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับ ถูกอธิบาย-ผิอธิบาย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิอธิบาย ในทุกกลุ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

1. เมื่อพิจารณาถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ต่างกัน 4 แบบ คือ ถูกอธิบาย-ผิอธิบาย ถูกไม่อธิบาย-ผิอธิบาย ถูกอธิบาย-ผิกลับไปเรียนใหม่ และถูกไม่อธิบาย-ผิกลับไปเรียนใหม่ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน 3 ระดับ คือ สูง ปานกลาง และต่ำ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคู่นี้ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานในข้อที่ 1 หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับต่างรูปแบบกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 4.2) นักศึกษาในแต่ละระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับต่างรูปแบบกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน แต่ความแตกต่างนี้มีลักษณะเดียวกันในทุกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ดูตารางที่ 4.1) กล่าวคือ ในงานวิจัยนี้ พบว่านักศึกษาทุกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิกลับไปเรียนใหม่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิกลับไปเรียนใหม่ ถูกอธิบาย-ผิอธิบาย และถูกไม่อธิบาย-ผิอธิบาย ตามลำดับ

2. งานวิจัยนี้ พบอีกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน 3 ระดับ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานในข้อที่ 2 คือ นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนสูงกว่า

นักศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำ ส่วนนักศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีคะแนนสูงกว่านักศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาร์ลิน (Marlin 1975: 240A-241A) กอบกุล สังขะมัลลิก (2523: 182) และมยุรี ศรีทอง (2523: 196) ที่พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถสูงมีความแตกต่างกับนักเรียนที่มีระดับความสามารถต่ำในทุก ๆ รูปแบบของการให้ผลย้อนกลับ และความแตกต่างทางด้านสติปัญญาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดของนักเรียน เพราะเป็นสิ่งที่มิมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการศึกษาเล่าเรียนของเด็กเป็นอย่างยิ่ง (จิตรา วสุวานิช 2516: 16-19) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูศรี ยินดี-ตระกูล (2531: 49) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเมื่อเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3. ข้อค้นพบหนึ่งจากงานวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนต่างกัน 4 แบบ คือ โปรแกรมที่ให้ผลย้อนกลับแบบถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย โปรแกรมที่ให้ผลย้อนกลับแบบถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบาย โปรแกรมที่ให้ผลย้อนกลับแบบถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ และโปรแกรมที่ให้ผลย้อนกลับแบบถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานในข้อที่ 3 (ดูตารางที่ 4.1) จะเห็นว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ ถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย และถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบายโดยตลอด ทั้งนี้เนื่องจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนโดยหากตอบถูกก็จะมีคำยืนยันให้ผู้เรียนแน่ใจว่าเขาทำถูกต้องเพราะเหตุใด และหากตอบผิดก็ให้โอกาสกลับไปเรียนใหม่ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนการเรียนที่ผ่านมามีอีกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมาลี (Mouly 1968: 128) พบว่า การทบทวนช่วยยกระดับของการจำให้สูงขึ้นกว่าเดิม และกาเย่ (Gagne' 1974: 128) กล่าวว่า การทบทวนทำให้เพิ่มความสามารถในการจำ และลี (Lee 1975: 330) กล่าวว่า การทบทวนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

นอกจากนี้ผลการเปรียบเทียบนักศึกษาที่เรียนเรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ กับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ ในทุกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องมาจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมาซ้ำอีกครั้งหนึ่งและยังมีการยืนยันให้ผู้เรียนแน่ใจว่าที่ทำถูกเพราะอะไร และผลการเปรียบเทียบนักศึกษาที่เรียนเรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ กับถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดกลับไปเรียนใหม่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย ในทุกกลุ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการกลับไปเรียนใหม่เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนการเรียนรู้ทั้งหมดอีกครั้ง ส่วนการอธิบายเป็นเพียงการยืนยันให้แน่ใจหรือให้เห็นผลเฉพาะว่าที่ทำถูกหรือผิดเพราะอะไร และผลการเปรียบเทียบนักศึกษาที่เรียนเรื่องวิธีการอ่านค่าความต้านทานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย กับถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบาย พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับถูกไม่อธิบาย-ผิดอธิบาย ในทุกกลุ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับแบบถูกอธิบาย-ผิดอธิบาย เป็นการยืนยันให้แน่ใจหรือให้เห็นผลเฉพาะว่าที่ทำถูกหรือผิดเพราะอะไร

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งนี้พิจารณาเฉพาะเนื้อหา เรื่อง วิธีการอ่านค่าความต้านทาน เท่านั้น ควรจะมีการศึกษาในสาขาวิชาอื่น ๆ

2. ควรมีการศึกษาการให้ผลย้อนกลับแบบอื่น ๆ ในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เช่น รูปภาพ และเสียงประกอบต่าง ๆ กับความแตกต่างด้านอื่น ๆ ของผู้เรียน

3. ในเรื่องอัตราเวลาในการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผู้วิจัยได้พิจารณาเห็นว่า เวลาในการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ดังนั้นจึงควรมีการศึกษากำหนดอัตราเวลากับไม่กำหนดอัตราเวลาในการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับต่างกัน เพื่อดูว่าผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไร ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดเวลาในการเรียนรู้ของผู้เรียน